

La producció literària de Mercè Rodoreda

3.La producció literària de Mercè Rodoreda incideix sobre la psicologia dels personatges.¿Estàs d'acord amb aquesta asseveració? Explica per què.

L'obra de Mercè Rodoreda (Barcelona, 1908 - Romanyà de la Selva, 1983) és una de les més importants en la narrativa catalana contemporània. De gran sensibilitat, descriu magistralment la psicologia femenina i infantil. Naturalment, la meua resposta a la pregunta és afirmativa. Crea un univers mític, basat en la infantesa, que representa la felicitat senzilla, que només pot retrobar-se a la vellesa, sovint simbolitzada en la pau quieta d'un jardí. Abjurà de tota la seua obra d'abans de la guerra. Només salvà *Aloma*(1938), però refent-la completament més tard, on ja apareixen algunes claus de la seua obra posterior: protagonista femenina, ambient advers contra el qual ha de lluitar, entrada al món adult amb unes relacions amoroses dissortades, etc. Experiències com la guerra civil i l'exili -a França i Ginebra- la van marcar profundament. Abans de la guerra feia periodisme, cosa que li permeté entrevistar polítics i artistes. La seua novel·la més coneguda, *La plaça del Diamant*(1962), està escrita amb l'estil de l'escriptura parlada, és a dir, és un llarg monòleg interior en primera persona. Rodoreda fa de Natàlia, la protagonista, una de les seues típiques dones-coratge, sotmesa al seu home (que li diu Colometa), incomunicada i alienada, amb el sexe, els ocells i les flors esdevinguts simbòlics. És una peça fonamental en la seua obra. Altres novel·les destacables són *El carrer de les Camèlies*, però sobretot *Mirall trencat*(1974), on recorre per primera vegada al narrador omniscient en 3a persona. Hi ha dues heroïnes: Teresa Goday, la representant del món dels adults, que es dissol en la vellesa, i la Maria, infant que acaba abocada a la mort. L'escenari és el món decadent del jardí, símbol de la bellesa i la felicitat que, com les flors, es marceix i mor. A més gran novel·lista, Rodoreda excel·leix en la narrativa curta. Els seus contes recullen bàsicament els temes que més amunt hem apuntat. Destaca *La meua Cristina i altres contes*(1967).

-Resum de *La plaça del diamant*(1962)

La història es desenvolupa a Barcelona, on Natàlia, una xica tímida i ingènua, va conèixer en una nit en el ball de la plaça del Diamant en Quimet, gràcies a la seua amiga Julieta que li va proposar anar-hi. Colometa, que era com li deia en Quimet, va deixar el seu treball a la pastisseria i el seu promès, Pere, per a casar-se amb en Quimet. Amb ell va tenir dos fills: l'Antoni i la Rita. En Quimet tenia una botiga on treballava

de fuster, però no li va anar bé, i la Colometa es va posar a treballar en una casa. Quan va començar la Guerra Civil espanyola, el Quimet va haver d'anar a lluitar al front, i per causa de la situació que es vivia aleshores, la Colometa va perdre el treball i per a mantenir la seua família va haver de vendre totes les seues pertinences. Aviat la Colometa es va quedar sense diners i va decidir posar fi a la seua vida. Per això, va anar a comprar sulfamat a una drogueria, i va ser allí on va conèixer l'Antoni. Ell li va oferir l'oportunitat de treballar per a ell, i ella acceptà. Passà el temps i l'Antoni li va demanar que es casés amb ella, segons ell, per tenir companyia perquè, a causa d'una ferida de guerra, no podia tenir relacions sexuals. Ella acceptà. Antoni era un home molt més comprensiu que en Quimet i un bon pare per als seus fills. Al final, en Toni (el fill de la Natàlia)

es convertí en soldat, però va poder anar a la cerimònia de casament de la seua germana Rita amb Vicenç, l'amo del bar del barri. Amb aquesta cerimònia acaba l'obra amb la Natàlia i l'Antoni pensant a casa seua després de la festa...